

Aasiaat, 20. august 2015
EM2015/102

I medfør af § 36 i forretningsorden for Inatsisartut fremsætter jeg følgende forslag til forespørgselsdebat:

Forslag til forespørgselsdebat om hvordan vi kan stramme op om og forbedre reglerne om offentlig hjælp, således at vi forbedrer vilkårene for de arbejdsledige og undgår passivitet.

(Medlem af Inatsisartut, Peter Olsen, Inuit Ataqatigiit)

Begrundelse:

Jeg vil gerne sætte en tyk streg under, at man ikke kan sætte spørgsmålstejn ved, at Inuit Ataqatigiit forsvarer de svageste i samfundet; hvad enten det er børn, unge, voksne, handicappede eller ældre.

De, som virkelig har brug for hjælpen, kan regne med, at Inuit Ataqatigiit vil være der for dem. Inuit Ataqatigiit er kendetegnet ved netop at være fortalere for de svage i samfundet. Og dette kendetegn vil aldrig ændre sig.

Inuit Ataqatigiit har været med til at indføre reglerne om offentlig hjælp for at kunne støtte borgere med behov, og dette velfærdssystem er vi stolte over og glade for, men derfor er det på sin plads at spørge, hvorvidt det virker helt efter hensigten og administreres efter formålet?

Skal vi skabe passive borgere?

Men skal vi som en uheldig konsekvens af reglerne om offentlig hjælp skabe passive borgere? Jeg spørger sådan, da vi i de sidste par år tit har hørt denne udmelding:

“Han/hun gider ikke arbejde, og vil ikke tage et arbejde. Det er tilstrækkeligt at få socialhjælp. Han/hun ved, at hun kan få penge til mad fra socialen og få betalt husleje, el og vand”. “Jeg vil blot nøjes med at stemple hos kommunen”

Desværre er der en genkendelighed og en sandhed i denne udmelding. Vi er vidende om, at fiskefabrikkerne mangler arbejdskraft i højsæsonerne på trods af den store arbejdsløshed, og altså på trods af, at der er oplyst en masse arbejdssøgende ude i arbejdsmarkedskontorerne. Desværre må fiskefabrikkerne tabe mange penge og smide ressourcer ud på grund af manglende arbejdskraft. Og dette altså på trods af, at der er mange arbejdssøgende. Hvor er disse henne? Hvorfor vil de ikke tage arbejde ude på fabrikkerne?

Desværre hører vi også, at den arbejdssøgende som får henvist dette stykke arbejde ikke vil tage det, og dagen efter går ned på socialkontoret og får hjælp.

Det sociale system har desværre udviklet sig i denne retning i de sidste par år; vi hører oftere og oftere, at de arbejdsledige ikke vil tage det henviste stykke arbejde pga. at de foretrækker at få socialhjælpen.

Hvad kan man gøre ved disse personer, som ikke vil tage et arbejde på trods af de har arbejdsevnen i behold? Hvad kan vi gøre for at afhjælpe, at fabrikkerne mangler arbejdskraft i højsæsonerne, og at landskassen dermed går glip af en masse indtægter?

Hvor er problemets kerne henne? Er det manglende samarbejde mellem arbejdsformidlingen og socialforvaltningen? Er det ikke på tide, at arbejdsformidlingen og socialforvaltningen begynder at samarbejde? Eller problemets kerne et helt andet sted, f.eks. i den måde vi opdrager vores børn på? Er det i uddannelsessystemet eller i manglen på uddannelse? Er det alkoholismens og misbrug af hash eftervirkninger? Hvor kommer problemet fra? Er det reglerne der medvirker til at passivisere borgerne eller er det kommunerne, der administrerer reglerne forkert eller uden konsekvens? Og hvad kan vi som samfund gøre for at afhjælpe denne passivering og dovenskab eller misforvaltning af reglerne?

Vore forældre og vore forfædre indprentede os dette: "Den der ikke vil arbejde får intet at spise", og hvad kan vi gøre for at efterkomme dette?

Forslag til Inatsisartut udtalelse:

Inatsisartut opfordrer Naalakkersuisut til at gennemføre en kritisk gennemgang af reglerne om tildeling af offentlig hjælp og andre sociale ydelser, således at det sikres, at disse regler i deres samspil med den førte arbejdsmarkedspolitik og den kommunale forvaltning af reglerne ikke tilskynder borgerne til passiv offentlig forsørgelse.

Derudover opfordrer Inatsisartut Naalakkersuisut til i løbet af 2016 at gennemføre et seminar omkring overførselsindkomster i samarbejde med kommuner og andre relevante instanser.

I håb om konstruktiv debat, tak.